

Cím nélkül

Az eső nem akar elállni. Három hónap, három hét és három nap óta folyamatosan esik. A hírekben már másról sem beszélnek, csak az esőről, az általa okozott kárról és arról, hogy mikor áll majd el, ha egyáltalán eláll valamikor.

Az utcák üresek, mivel a csatornákban megemelkedett a vízszint, és ott is éktelen a bűz, ahol nem öntött ki a szennyvíz. Mindenki otthon ül, csak akkor megy ki, ha nagyon muszáj. A boltok is már régóta üresek. Ha az emberek megneszelik, hogy valamelyikbe mégis érkezett áru, kíméletlenül megrohamozzák.

Sokan elővették a *Száz év magányt*, mert ott is esik, de sokkal kitartóbban. Próbáltak belőle ötleteket meríteni, ihletet nyerni, vagy csak simán megnyugtatónak gondolták, hogy mire eláll – ha eláll – az eső, akkorra mennyi mocskot visz el magával. Azok, akik így vélekedtek, nem értették a regénybeli eső metaforikusságát. Ez az eső nem viszi el azt a mocskot.

De a víznek mégiscsak volt valamilyen természetfeletti, elvont képessége, ugyanis a harmadik hónap harmadik hetének az elején (azaz tegnapelőtt) kifakultak a dolgok. Kimosta a színüket. A bűzlő szennyvízcsatornák felé csordogáló esővíz tele volt piros, kék, sárga, zöld, barna, fekete, ciánkék, bíbor, rőt, lila, mahagóni, orgona-, hússzínű, pink, rózsaszín, okker, iszapszínű, koromfekete, cinóber és még millió más árnyalatú csíkokkal. Mi pedig elkezdtünk fakulni. Mára már tiszta fehérek vagyunk, de nemcsak mi, hanem a padló, a falak, az utca kövei, a lámpaoszlopok és azok fényei, a toronyóra, a híd, a kutyák és a macskák. Minden.

Lehet, hogy az eső félreértette a „mocskok” fogalmát?